

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

☞ Yunus Emre ☞ Tayyib Atmaca ☞ Hacı Musa Tuncer ☞ M. Nihat Malkoç
☞ Tacettin Şimşek ☞ Mehmet Osmanoglu ☞ Fâik Kumru ☞ Kenan Yavuzarslan
☞ Halit Yıldırım ☞ Hilmi Kınalı ☞ Osman Gazi Turaç ☞ Mehmet Pektaş
☞ Cafer Mayalı ☞ Ali Kemal Yiğit ☞ Salman Kapanoglu ☞ Ziyâ Nûrdan
☞ Dursun Yeşil ☞ Mehmet Alu ☞ Zekeriya akabey ☞ ÂŞık Serdari

42. Sayı Ağustos 2021

• Yunus Emre

Tevbe

Müsülmanlar zamâne yatlu oldu
Helâl yinmez harâm kıymetlü oldu

Okınan Kur'ân'a kulak tutulmaz
Şeytânlar semirdi kuvvetlü oldu

Harâm ile hamîr tutdı cihânı
Fesâd işler iden hürmetlü oldu

Kime kim Tanrı'dan haber virürsen
Kakır başın salar hüccetlü oldu

Şakird üstâdıla 'arbede kılur
Ogul atayıla 'izzetlü oldu

Fakîrler miskînlükden çekdi elin
Gönüller yıkuban heybetlü oldu

Peygamber yirine geçen hocalar
Bu halkun başına zahmetlü oldu

Dutulmaz oldu Peygamber hadîsi
Halâyık cümle Hak'dan utlu oldu

Yûnus gel 'âşıkısan tevbe eyle
Nasûha tevbe ucı kutlu oldu

• Tayyib Atmaca

Ceviz Mersiyesi

Salman Kapanoğlu'na

Tarhanayı serdin kuruttun yeter
Getir küflenmeden yiyelim ağa
Kırdığın bademler olmasın heder
Geçmişine rahmet diyelim ağa

Ağustos bitiyor önümüz gözdür
Önce bezdirmeyle bizleri bezdir
Sonra da otursun diyerek gezdir
Şanını Maras'a yayalım ağa.

Kaysıyı pas geçtin kurtlandı elma
Bahriye özenip ummana dalma
Kaş göz ile sözü yabana salma
Berk konuş sesini duyalım ağa.

Çırtığın cevizler biraz kurusun
Kardeşine ayırırsın yarısın
Sen gelmeden evde namın yürüsün
Yeşilini evde soyalım ağa.

Bir remork getirdin bıldır bu zaman
Seneye bonuslu demistin taman
Haftaya sarkıtma sözünü aman
Çürükleri yana koyalım ağa.

Gözümü yoluna diktim beklerim
Deme sözüm sözdür hem Allah kerim
Gönlünden başka yok gidecek yerim
Sakın buz olmasın hayalim ağa.

A ç i k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Atmaca **Yönetmen** • Mehmet Pektaş

Set Amiri • Halit Yıldırım **Afiş** • Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

42. Sayı Ağustos 2021 ISSN-0106417 (dergi)

❖ Hacı Musa Tuncer

Alev Yarası

Günümüz şeytanı Ebu Cehiller
Allah belanızı verir inşallah
Orman yakan eller, sinsi cahiller
Yüzünüz ateşten erir inşallah

Siz ki; aşâğılık, yaratık hiçler
Siz ki; korkak, hain, namussuz güçler
Yediği çanağa pisleyen p..ler
Evinizi alev bürür inşallah

Yetmedi mi daha oyunlarınız?
Altınızda kalsın boyunlarınız
Elebaşlarınız, piyonlarınız
Hepiniz delikte çürür inşallah

Görmedik bu kadar hain, kalleşi
Ormana sinsice bastı ateşi
Devletin dozeri siz gibi leşi
Ölüm lağımına kürür inşallah

Tutmadı değil mi başkaca plan?
Geziniz, gözünüz, sözünüz yalan
Alevle kül olan haşerat, yılan
Yattığınız yere girer inşallah

Bu makus talihi Millet kıracak
Alev yarasını çabuk saracak
Yanan ormanlarda gül fişkırarak
Azâbî o günü görür inşallah

❖ M. Nihat Malkoç

Yema Bizi

yere dilde yergi...

Unutursun dostlarını
Yema bizi, yema bizi!
Tanimasun astlarını
Yema bizi, yema bizi!

Ozun başka, sozun başka
Kalbun başka, yuzun başka
Nağmen başka, sazun başka
Yema bizi, yema bizi!

Her işe burun sokarsun
Yokuş yukarı akarsun
Sen var ya sen, ne sakarsun
Yema bizi, yema bizi!

Kanadun yok, uçayısun
Başına iş açayısun
Zor görende kaçayısun
Yema bizi, yema bizi!

Koyver bu velilukleri
Göturdun ellilukleri
Birak bu delilukleri
Yema bizi, yema bizi!

Haçan adam olacasun?
Doğri yoli bulacasun
Saçlaruni yolacasun
Yema bizi, yema bizi!

Yalana doğri katmasun
Verduğun sozi tutmasun
Alacağı unutmasun
Yema bizi, yema bizi!

Ne kolay adam satarsun
Borcun ustine yatarsun
Ne çok palavra atarsun
Yema bizi, yema bizi!

Şeytana su taşıyısun
Yaralari kaşiyısun
Uflemeklan duşeyısun
Yema bizi, yema bizi!

❖ Tacettin Şimşek

Ben Bu Adı N'eyleyim

Adım Zülfü Zülfikar. “Ne güzel ad” diyeceksiniz şimdi. Uyumlu, anlamlı. Adın soyadının içine saklanmış. Hem Zülfü hem Zülfikar. Gerçi bu hâlinle zülüften mülüften söz etmek mümkün değil ama bir zamanlar senin de dilelere destan kâküllelerin vardır, eminiz. Haklısınız. Müslüm Babavâri söylersem “Ben böyle değildim, sonradan oldum.”

Bugünlerde Şahin amcamın “İncirlik Havaa-lanı” dediği bu baş, inanması zor olabilir ama bir zamanlar yağmur ormanları gibiydi.

Neyse. Asıl konu bu değil.

Kestirmeden gideyim izin verirsiniz: Adımdan, soyadımdan şikâyetçiyim, dostlar!

“Ne olmuş?” demeyin lütfen. Bildiğiniz gibi değil. Adım için babaannemden, soyadım için dedemden davacıyım. Şeytan diyor ki, ver ikisi de mahkemeye.

(Kırk yıl düşünsem bir gün şeytana hak vereceğim aklımın ucundan geçmezdi. Hak vermek ayrı, onun dediğini yapmak ayrı tabii.)

Ah be babaannem, ne diye “Zülfü” adını koyarsın “oğul balı” dediğin ilk torununa.

Efendim, babasının adıymış. Allah rahmet etsin büyük dedeme. Tamam da, kısaca Abdullah diyemez miydin, babaanne? Diyemedin, o zaman Âdem, Affan, Ahmet, Âkif, Ali, Arif, Asaf, Atıf, Aziz vesaire deseydin ya. A harfiyle başlayan herhangi bir ad gelmedi mi aklına?

Ah be dedem, sen ne diye Zülfikar soyadını alırsın? Başka soyadı mı bulamadın?

Diyeymiş ki: Soyadım, Hazret-i Ali Efendi'mizin meşhur kılıcı Zülfikar gibi keskin olsun. Rahmetli keskin bakışlı, kesin kararlı, net duruşlu, sağlam karakterli, eğilip bükülmeyen mert bir adammış. İyi hoş da, insan biraz da ileri görüşlü olamaz mı, canım? Bu soyadı ileride torunlarımızı mağdur eder mi, etmez mi diye düşünmez mi?

Tamam, senin karakterini bire bir yansıtan bir soyadı olmuş ama ya ben eğilen, bükülen, gelene ağam gidene paşam diyen, manevra kabiliyeti yüksek biriysen ne olacak? Burada

Lütfi Hoca'mızın çelişki kuramı devreye girmeyecek mi?

“Pek çok insanın soyadıyla mizacı arasında karşıtlık var.” diyor Lütfi Hoca'mız. “Diyelim ki adamın soyadı Dinç ama adam bitkin, bezgin, tükenmiş. Diyelim ki bir başkasının da soyadı Sağır ama kulağı acayip delik, her şeyi duyuyor. Yine diyelim ki birinin de soyadı Börekçi, ama börekle çörekle uzaktan yakından ilgisi yok. Başka? Mesela birinin soyadı da Şimşek ama çok yumuşak başlı, vur başına al elinden ekmeği kabilinden. Benim de soyadım Sezen ama olanı biteni uzaktan seyrediyorum, hiçbir şeyin farkında değilim.”

Lütfi Hoca'mızın tezi üzerine düşünmeye değer. Hatta bununla ilgili çok alanlı (disiplinlerarası) bir tez yaptırılmalı. Bin kişi incelenmeli. Mizaç, karakter karşılaştırmaları yapılmalı. İstatistiki sonuçlara ulaşılmalı. Bu tezin danışmanlığını da Lütfi Bey yürütmeli.

Geçelim.

Dedemi, babaannemi mahkemeye verme fikri iyi de, duruşma nasıl olacak, birader? İki iskelet duruşma salonunda hâkimin karşısına dikilince hâkim ne yapacak? Korkabilir bence. Koca hukuk adamının “Anneee!” diye bağırıp duruşma salonundan kaçması işten bile değil. O zaman bu dava görülemez, arkadaş!

Ne yapmalı, peki? Adımı değiştirmek için mahkemeye başvurmam şart. Ama sağlam bir gerekçe bulmam lazım. Benim sunacağım gerekçenin, hâkimi ikna etmesi mümkün değil. Düşün düşün, düşünüyorum. Sonra Descartes'la karşılaşıyorum. “Je pense, donc je suis”ymiş. Git işine, abi! Sana öyle geliyor. Düşündükçe eriyip yok oluyorum ben.

Saatime baktım: 23:25.

Şiir dinletisi saat 20'de başlamıştı. Demek oluyor ki, yaklaşık üç buçuk saattir şiir ve müzik dinliyoruz. İnsan bu kadar süre bal yese bıkar.

On beş müzisyen, yirmi şair. Kürsüye çıkan inmek bilmiyor. Sahneye gelen gitmeyi un-

tuyor. Bir şairler alıyor sözü, bir müzisyenler konuşuruyor sazı. Dönüşümlü dönüşümlü, kardeş kardeş gidiyorlar. Zannedersiniz ki, dinleyenlerin hepsi Hazret-i Eyyüp'le akraba.

Nihayet sıra bana geliyor. Kürsüye gelen son isim benim. Bu her zaman böyle. Başka türlü olması mümkün değil.

Dinleti başladığında salon hıncahınç doluydu.

Salona göz gezdiriyorum; bomboş. Öyle ki on beş şairden on ikisi gitmiş.

Peki, ben neden kürsüdeyim. Kime şiir okuyacağım? Belediyeyi temsilen bir yönetici kalmış ön sırada. Bir de Şairler Birliğinin başkanı, yardımcısı ve sekreteri.

Salonda bir kişi de olsa ben şiir okurum, arkadaş! Okuyacağım da... Ama önce edebiyat kamuoyuna bir açıklama yapmam lazım.

“Değerli dostlar, diye başlıyorum söze. Bu, alfabetik sıranın azizliği. Sorumluları dedem ve babaannem. Her ikisine de rahmet diliyorum. Ama beni mağdur ettikleri için de öbür tarafta kendileriyle hesaplaşacağım.”

Şiirime geçmeden önce edebiyat dünyasına yüksek sesle ilan ediyorum: Benim adım bundan böyle Abdullah Abacı'dır. Böyle bilene! Ve eğer bu tür programlara çağrılacaksam bu isimle çağrılmak istiyorum. Açıklamamın bundan sonraki programlarda dikkate alınmasını rica ediyor, saygılar sunuyorum.

Peki, neden Abdullah Abacı? Yahu anlayın işte, hayatım boyunca bir daha alfabetik sıranın azizliğine uğramamak için. Dinletilerde hep ilk sırada çıkmak için. Her dinleti öncesinde “Allah'ım, n'olur, dinletiyeye Talat Ülker de katılsın!” diye sürekli yalvarmamak için.

Addan da, soyadından da gitse ben hep ilk sırada olacağım.

Ardından şiirimi okuyup kürsüden iniyorum.

Bir ay sonra hazırlanan şiir dinletisinde ilk sırada çıkıyorum kürsüye.

Kendimi hayranlıkla selamlıyorum: Edebiyat dünyamıza hoş geldin Abdullah Abacı.

Alkışlar, alkışlar!

Perde!

• Mehmet Osmanoglu

Kuzuların Sessizliği

ne oldu bilmem patron körpecik kuzulara bir eylül akşamında kayboldular sessizce hem dağlara bakındım hem de engin sulara yoruldum, ümit kestim, kabus oldu her gece

daha dün gezinirken birisini görmüştüm ağzında gevelerken dört yapraklı yoncayı vakit akşam üstüdü hemen peşine düştüm bir çırpıda atlayıp kaçtı şu coşkun çayı

pes etmedim koşturdum arkasından dereye dilinden yiyeceğim zılgıtları düşünüp lâkin kuş olup uçtu, anlamadım nereye ben de şaşırıp kaldım olduğum yere düşüp

son ümidim böylece semâlara süzüldü gözlerimden akıttım kanlı gözyaşlarımı hâlime bakıp bakıp dağlar taşlar üzüldü sen de merhamet etsen okşayıp saçlarımı

küçüktü, küçüktü, bir o kadar sevimli yakalaysaydım bile bilmem nasıl kıyardım benim kalbim hassastır, bulgur gözlerim nemli içli meleyişini ta ciğerden duyardım

etme eyleme patron gel vazgeç bu sevdadan altı üstü bir kuzu, yesen ne yemesen ne bir kefene sarılıp gideceğiz dünyadan ondan sonra affettim, desen ne demesen ne

Fâik Kumru

Tembihat

Yıllar geçti aradan büyükler gitti bir bir
Akli evvel çoğaldı herkeste yüklü kibir
Şom ağızlar açılır söyler imansız tekbir
Kula kul olanları dedem görse kınardı

Sözler düştü kıymetten lâf dinleyen kalmadı
Koy desen de heybeye zibil çok ki almadı
Korku sardı her yeri dost kapıyı çalması
Eski nesiller görse dünya göçmüş sanırdı

Şirâzesi bozulmuş ağızlar hepten gevşek
Lafi nereye gider oturup tartmak gerek
İzzet ikram azalmış tabağı nekes terek
Sofradaki misafir gölge veren çınardı

Diller var zehir gibi bir kelâmla tuş eder
Serer bedeni yere el vurmada hış eder
Kem bir nazar eylese pamuğu da taş eder
Ehl-i gönül nursuzu simasından tanırdı

Bizim elden göç etmiş edep bize küs olmuş
Örfümüz âdetimiz beş paralık süs olmuş
Her devirde milletim baş konan göğüs olmuş
Dil eskiden tatlıydı bütün kelâmı ardı

Utanmak sermayeydi her kendini bilene
Benliğinden geçerek benliğini silene
Kargış ettim câhile kapılarda dilene
Büyükler küçükleri güzellikle sınırdı

Hissesi olmayana tembih versen yeter mi
Tohum atsan kayaya hiç nebâtat biter mi
Sahip çıksan kendine değerlerin yiter mi
Minnet duysan mazine sana seni sunardı

Kenan Yavuzarslan

Bıraktı

Hanım işe girdi, roller değişti
Figüran pozunu bana bıraktı
Canımlı cicimli diller değişti
Sohbetin düzünü bana bıraktı

Sanırken cüzdana piyango vurdu
Bizim aşhanede mesai durdu
Pilavlık pirinci biraz kavurdu
Suyunu tuzunu bana bıraktı

Süpürgeyi açtı, döndü iki tur
Dolandığı meydan bir iki kutur
Demedi ki “Beyim sen şurda otur”
Vitrinin tozunu bana bıraktı

Olmayanlar oldu, oldum bir kedi
Ortaklık, başımın etini yedi
Yazı tura attık, çamaşır dedi
Çocuğun bezini bana bıraktı

Bizimki olmasa devlet batacak
İzin versem işyerinde yatacak
Nerde kaldın desem, evden atacak
Yüreğin azını bana bıraktı

• Halit Yıldırım

Külhanbeyi Deli Hıdır ile Yağcı Bekdeş

Külhanbeyi Deli Hıdır ayağa kalktı. Bir eliyle boyun atkısını sırtına attı. Yağcısı Bekdeş hemen sandalyenin yanına eşeklemesine dört ayak çömeldi.

“Buyur beyim, sırtıma basarak sandalyeye çık. Herkes nur cemalini görsün.”

Külhanbeyi Deli Hıdır, Bekdeş'in üzerine basarken duvardaki kirli aynaya gözü ilişti, o an simsiyah suratıyla ve suratını ikiye bölen derin ustura yarası ile yüzleşti. Suratının rengi ışıkları sönmüş ve zifiri karanlıkta kalmış varoşlar gibiydi. Kendi suratından kendi de tırsmıştı. Sonra kahvede suspus onu izleyen insanlara döndü. Kimse Hıdır'ın yüzüne bakamıyordu.

Deli Hıdır birden kükredi.

“Kavakta nar biter mi ulen?”

Kimseden sen çıkmıyordu. Bir kedi kazarmiyav diye ses çıkarınca kahveci içinden “Belanı mı arıyorsun?” diyerek elindeki tepsiyi ke-diye fırlattı. Kedi canı derdine düşüp açık camdan fırlayıp gitti.

Külhanbeyi Deli Hıdır yine haykırdı:

“Kavakta nar biter mi ulen?”

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra cılız bir öksürük sesi geldi masanın dibinden. Konuşan külhanbeyinin yağcısı Bekdeş'ti.

“Sen istersen biter ağam. Hem de kafam gibi...”

Deli Hıdır:

“Şimdi bu yangınlar üzerine gelen gazetecilere herkes kendini acındırarak. Kimse yok, gelmedi, kaderimize terkedildik diyecek. Yoğsam aksini söyleyen olursa kavağa nar diye asarım adamı. Tamam mı ulen!”

Bekdeş:

“Asarsın ağam!” diye haykırdı.

Külhanbeyi Deli Hıdır, yerde dört ayaküzeri bekleyen yağcısı Bekdeş'in sırtına basarak sandalyeden aşağıya indi. Onu ayağa kaldırdı, alnından öptü ve kahvedekilere doğru parmağını sallayarak:

“Seni bu mintikanın asayiş sorumlusu ve dahi özel kalem müdürüm yaptım. Bundan sonra bu mekânda kim öksürse haberim olacak. Kimse senden izinsiz öksürmeyecek.” dedi. Ardından Bekdeş'in kulağına eğildi, bir şeyler fısıldayıp:

“Bunu köy meydanındaki ihtiyarlara anlat, avantanı kap.” dedi ve çıkıp gitti.

Külhanbeyi Deli Hıdır kahveden çıkar çıkmaz yağcısı Bekdeş, musturlu bir küfür savurdu. Ana, avrat, cins, cibilliyet koymadı.

Külhanbeyi Deli Hıdır tam köşeyi dönecekti ki kulağı çınladı. Seiko 5 saatli sağ kolunu kaldırdı, serçe parmağını kulağına vidanjör gibi soktu ve başladı kaşımaya. O kulağını kaşadıkça saatin şıkırtısı da arttı. Sonra döndü ve bağırdı yağcısına:

“Biri arkamdan bir şey mi dedi ulen Bekdeş! Kulağım tevekkeli çınlamazdı. Kim sövdü ulen bana?”

Yağcı Bekdeş hemen atıldı:

“Haşa ağam, kimin haddine! Ben sen çıkınca peşinen dedim ki ağamın ardından homurdananın, sövenin anasını, avradını... Kulağın ondan şey etmiştir.”

Külhanbeyi Deli Hıdır sırtarak:

“Sen de vara yoğa sövme oğlum. Demek ki kimse ardımdan bir şey dememiş. Senin küfür dönüp bana yapıştı. Yoksa benim kulağım çınlamazdı böyle. Bir daha vara yoğa sövmek yok. Anladın mı?”

Yağcı Bekdeş kıpkırmızı olmuştu.

“Sövmem abi.” dedi.

Külhanbeyi Deli Hıdır köşeyi dönünce Bekdeş homurdandı:

“Ulen adamdaki kulak değil Ayfon 11 sanki. Her yerden çekiyor.”

Kahvedekiler gülmeye başlayınca tırstı ve ne olur ne olmaz diye orayı terk etti. Deli Hıdır'ın verdiği vazifeyi ifa etmek için köy meydanına doğru yürüdü. Kahveden meydana açılan sokağın köşesine gelince durdu. Anlatacağı şeylerin inandırıcı olması için numaradan caminin duvarının dibinde oturan köylülere doğru koştu. O kadarcık mesafede koşturunca kan ter içinde kalmıştı.

İhtiyarlar onu nefes nefese görünce hep bir ağızdan:

“Ne oldu, hayırdır Bekdeş? Ne koşturuyon it görmüş tazı gibi?” diye sordular.

Yağcı Bekdeş soluk soluğa:

“Kısır geçinin gürbüz oğlağı mihtarın damına çıkmış, duydunuz mu?” dedi.

İhtiyarlar boş boş birbirine bakındılar. İçlerinden birisi:

“Yoo, duymadık.”

Bekdeş bu defa:

“Deli Hasan'ın öküzünün altından iki buzağı çıkmış. Öküzü sorguya almışlar, gün yemiş. Mapusta yatacağmı. Onu duydunuz mu?” diye sordu.

İhtiyarlar yine birbirine boş boş bakınmışlar ve hep bir ağızdan:

“Yooo” dediler. İçlerinden birisi dayanama-

yıp Bekdeş'e sordu:

"Öküzü niye mapus damına atmışlar?"

Bekdeş soluk soluğa ve iki büklüm bir şekilde cevapladı.

"Niye olacak gendine ait olmayan kaçak bızalara yardım ve yataklık!"

İhtiyarlardan birisi:

"Görüyon mu öküzün yediği naneyi? Çeksin şimdi ceremesini!" dedi, diğerleri de onu onayladı.

Bekdeş bu defa:

"Yukarı köyün çayırılıkta İramazan Ağa'nın deli mandasının yuva yaptığı söğüt dalından on beş tır kereste kesmişler. Lakin yolda kereste tırlarını sinek kapmış, iyi mi?"

İhtiyarlar hep bir ağızdan:

"Abovvv!" dediler ve peşinden eklediler:

"Ne günlere kaldık ağalar?"

Bekdeş birden sırtını dönüp susaya aşağı koşmaya başladı. Peşinden birisi bağırıyordu:

"Nereye gediyon, başka havadis yok mu Bekdeş?"

Bekdeş durdu, bir an tereddüt geçirdi ama geri döndü.

"Giden gün Erikliadağ'ın Çamlıbel köyünde orman yandıydı ya!"

"Eeee..." dediler oturanlar.

"Hanı alikopterler ve teyyareler uçuştuydu ya!"

"Eeee..." dediler yine.

"İşte onlar yangını söndürmiye gelmemişler."

"Neye gelmişler o zaman?" dedi içlerinden biri.

Bekdeş ellerini beline dayayıp:

"Neye olacak selfi çekmeye gelmişler, turizimmiş onlar. Biz de hükümat alikopter teyyare saldı diye seviniyoduk. Hem o alikopetler yanlamayın uçup pervanesiyle vantilatör gibi ateşi daha da körüklermiş. Kimisi de su yerine gazyağı dökermiş. Alaf o yüzden sözmezmiş."

İhtiyarların arasında oturan güngörmüş Mütekaid İrıza Efendi bastonunu havaya kaldırıp haykırdı:

"Ulen alikoperler ve teyyareler alafların üstüne günlerce su döktü. Kim diyo sana bu lafları?"

Bekdeş birazcık sakınır gibi oldu ama yine de cevap verdi.

"Niye kızıyon İrıza Efendi? Ben de Feyizbuk'un yalancısıyım. Vekilin biri öyle yazmış. Hem yangını teyyare değil uçak söndürürmüş biliyo muydun? Bunlar teyyare salmışlar, uçak değil. Alikopterler de iş olsun diye gelip gitmişler. Vekil diyo bunları. Ben de vekilin yalancısıyım."

İrıza Efendi:

"Ne olacak! Yalancının şahidi şıracı olurmuş.

Yalan atıyonuz azcık insafılı olun bari. Avcının işine döndü. Vurduğu tilkinin kuyruğu 5 metreymiş. İne ine bi karışa inmiş ya sonunda. Siz de teyyareden uçağa indirin palavraları bakalım. Millet de sizi bi teyyareye bindirir, artık nerede indirir orasını ben bilmem. Senin de aklın, hayalın yetmez yağcı Bekdeş! Sen siyaset yapacağına Deli Hıdır'a yağcılığa devam et. Herkeş bildiği zenaati yapsın. Elinizin yağı ile dövetin işine garışman gari. Senin Hıdır olacak delinin çeşme başında birilerinden tomarınan para aldığı Kır Niyazi bile gördü. Sen üç gurus avanta peşinde dokuz takla atarken Hıdır pavyonlarda parayı garırlarınan, rakıyanan, şarabınan eziyo..."

Tam o esnada Hıdır'ın sesi gürlledi:

"Bekdeş, gel ulen buraya!"

Bekdeş kuyruğunu kıstırdı, elini ovuşturarak sesin geldiği yöne koştu. Hıdır, dışarıda bir arabanın ön koltuğuna oturmuş elini de dışarıya sarkıtmış tespihini şakırdatıyordu. Bekdeş'in geldiğini görünce arka koltuğu işaret etti.

"Bin ulen arkaya!"

Bekdeş arka kapıyı açmaya yeltenince içeride oturan uzun saçlı adam koltuğun üzerindeki kamerayı kucağına aldı, Bekdeş'e yer açtı. Hıdır, sürücü koltuğundaki kadına:

"Çamlıbel yoluna doğru sür!" dedi. Sonra da Bekdeş'e seslendi:

"Sana verdiğim vazifeyi yaptın mı Bekdeş?"

Bekdeş, yılışarak:

"Yaptım ağam, tam istediğin gibi." dedi.

Hıdır:

"Köylü inandı mı söylediklerine?"

"İnanmaz mı ağam? Hepsine inandılar."

"Ya yangın hakkında söylediklerine?"

"En çok ona inandılar ağam."

Hıdır'ın sert suratu gevşedi. Arka koltuktaki adam ve sürücü koltuğundaki kadının yüzü gülüyordu.

Hıdır:

"Bu arkadaşlar televizyoncu, İstanbul'dan taa buraya gelmişler. Kahvede anlattıklarını bir de bunlara anlatacağın. Avantanı da alcağın. Anlaşıldı mı?" dedi ve iki parmağının arasına kıstırdığı 200 lirayı arkaya uzattı.

Bekdeş parayı cebine sokarken yüzü gülüyordu.

"Emredersin ağam." dedi.

Çamlıbel yoluna çıkıp yangının görüldüğü bir yerde durdular. Deli Hıdır bir köşeye çekilip sigarasını yaktı. Kameraman kamerayı omzuna aldı, kadın muhabir mikrofonu Bekdeş'e uzattı. Bekdeş, tam söze başlayacakken kameranın kadrajına ya bir helikopter ya da bir yangın söndürme uçağı gırıyordu. Uzun

süre uğraşmalarına rağmen istedikleri çekimi yapamadılar.

Deli Hıdır'ın yönlendirmesiyle arabaya binip farklı bir noktaya geçtiler. Burada da durum öncekinden farksızdı. Yangınla canla başla mücadele ediliyordu. Tam pes etmek üzereyken Deli Hıdır'ın aklına bir şey geldi. Arabaya binip yangın olmayan ormanlık bir alana geçtiler. Yukarıdan hiçbir uçak ve helikopter geçmediğine emin olduktan sonra Deli Hıdır, Bekdeşe:

“Len şu otları tutuştur. Sonra kamera seni çeksin. Sen de ‘Bura kimse gelmiyor, canımızı zor kurtardık, hayvanlarım telef oldu. Nerde uçak, nerde alikopter, nerde devlet? Diye bağırıp dur! Çekim bitince ateşi söndürürüz, korkma bi şey olmaz.” dedi.

Bekdeş hemen arabadan inip otları tutuşturdu, kısa sürede dumanlar göğe yükseldi. Televizyoncular tam çekim yapmak için kamerayı açmışlardı ki bir silah sesleriyle irkildiler. İlerideki tepenin üzerinden bir çoban hem havaya ateş açıyor hem de onlara:

“Ormanları yakan sizdiniz demek. Durun, kıpırdamayın dinime imanıma vururum sizi.” diye bağırıyordu.

Deli Hıdır ve beraberindekiler arabaya atladıkları gibi kaçmaya başladılar. Çoban arkalarından iki el daha silah sıktıktan sonra telefona sarıldı ve durumu jandarmaya ihbar etti. Araba Çamlıbel köyünden geçerken Jandarma arabanın önünü kesti.

Arabadan inen Deli Hıdır:

“Komutanım Bekdeşi ormanı yakarken yakaladım. Ben de size getiriyordum. Aha arkadaşalar da şahit. Onu ormanı yakarken çektiler.”

Bu söz üzerine çılgına dönen Bekdeş:

“Ulen Hıdır Ağam sen dedin ya otları tutuştur. Nerde devlet diye şiltak et. Sonra ateşi söndürürüz diye. Bana iki yüz kayme verdin ya bunun için.”

Bu arada köylüler de oraya toplanmıştı. Birden “vurun vatan hainlerine!” diye bir ses duyuldu. Ortalık toza dumana karıştı. Köylüler arabadakilere tekme tokat dalmışlardı. Komutan havaya ateş açarak duruma hâkim olmaya çalıştı. Öfke seli giderek büyüyordu. Ama araya ihtiyarlar girip halkı sakinleştirdiler ve Deli Hıdır, Bekdeş ve televizyoncular oradan uzaklaştırılıp hastaneye götürülebildi. Dördünün de ağzı burnu kan içindeydi. Kırık çıkıkları da cabası...

• Hilmi Kınalı

İhanet

Dinsizin dilsiz yaptığı gazez
Ormanı dağları yaktı oturdu
Ayvalar zeytinler bağlarda kiraz
Bahçeyle bağları yaktı oturdu

Yok etti her yerde canlı cansız
Allah'ını bilmez o imansız
Medyada seyrettim o vicdansız
İnternet başına çöktü oturdu

Biri hayvanların neslin geçirdi
Kimi kaplumbağaya su içirdi
Adam annesini sırtta kaçırdı
Yanan köylerine baktı oturdu

Dağlarda bitince şehre indiler
Zalimin yanına gelip sindiler
Mürtet olup bunlar dinden döndüler
Haçlıyla planı çekti oturdu

On bini ölmüştür küçükbaşların
Beş yüze varmıştır büyükbaşların
Otuz bini yandı tavuk kuşların
Arıcı avcunu açtı oturdu

Kınalı hainler ihanet eder
Bilmem bunlar neyin öfkesin güder
İslam'dan ayrılmış haçlıyla gider
Gâvur ülkesine kaçtı oturdu

Osman Gazi Turaç

Mektup

Sevgili Yeğenim, Sayın İnsan Mulla Kâzım, Evvela selam eder gözlerinden öperim diyelim geliyor ama içimden atmıyor.

Ulen, bayramda Bergama'ya gittiğini söyleyerek ağzımızı ol dem sulandırmanın ne âlemi vardı. Bergama deyince incir aklıma geldiğini, incir deyince aklımın yağının eridiğini bilme mişlikten geliyorsan tuu yüzüne! Zaten bu yaz karnımın doyası, töhmelen olana kadar (motoru dağıtana kadar) incir yiyemedim. İnsan Allah'tan korkar, benim gibi tek tabanca mısın, paran mı çıkışmadı da beş kiloluk incir kolisini göndermeye gücün yetmedi?

İnsan kargo ücretini karşı tarafa yükler yine gönderirdi be! Yazıklar olsun! Şunun şurasında incir yetimlerine ne kaldı ki? Ağaçlar burç dökmeye başladı. İlk patlama incirlerde olacak, kozalakları bakarak yetireceğim amma gel gör ki bu yaz bir yiğitlik yapıp yaylaya çıkmayı düşünüyorum. Yani anlayacağın bu yıl da incire gani garrah olamayacağım. Hani Bergama'da bir arkadaş vardı adı Kemal miydi neydi ha işte o arkadaş hâlâ hayatta ise bir telefon aç, bir mesaj gönderiver yiğitlik öldü mü be!

İş yerinde henüz bir mekânım olmadığı gibi F klavyeli bilgisayar da yok. Evde bilgisayarın olduğu yerde ise soba yok.

Televizyonda "Harman Yeri" diye bir programa takıldım. Hani:

"Harman yeri bitirak
Gelin kızlar oturak
Oturaktan ne çıkar

Arasına yatırak" diye türkü söylenecek zannettim. Yok öyle bir şey. Yöresel kıyafette bir erkek türkücü bir uzun hava kaptırdı. Türküde kara saçlardan bahsediyor, yanındaki türkücü karı ise sarı saçlı. Karı bir de türkünün ritmine göre kıyırmaz mı? Canın ne ister, hem yöresel kıyafeti yok hem sıktırma bir pontil giymiş arka Isparta semeri gibi. De gel de bu türkülerle efkâr dağıt. Daha fazla dayanamadım, hava soğuk da olsa Mulla yeğenle iki salkım söz edelim diye bilgisayarın başına geçtim. Ula hırpo, tembellikten bitleriniz ölmüş. Elinizin altında F klavyeli üstelik internetli bilgisayar olduğu halde Osman da sen de ne halt karıştırıyorsunuz? Üstelik Osman Efendi daha ne zaman "Sıkma tatlı canını, oku patlıcanını" diyecek? Atalar boşuna dememişler: "Çocuğa iş buyur

arkası sıra kendin git." diye. Bana bu sinden sonra vip sitesi nasıl hazırlanır diye kafa yordurmaktan utanmıyor musunuz?

Ağzı açık ayran budalaları! Parayla kardeş mi olacaksınız bu işi sponsora yükleyelim diye iki aydır hiçbir halt yapmıyorsunuz. Pintiliği bu kadar ileri götürmeye niyetli iseniz, helaya da haftada bir gidin bari. Kafamı daha fazla bozmaya çalışıp da tek başıma dergiyi çıkarmaya zorlamayın beni. Ben parmaklarımı klavyenin üzerine koydum muydu kelimeler parmaklarımdan akar gider, öyle ıkına sıkına yazmam bilirsin. Hem ağzımın freni patlar da Kartal'da arabaların hışını çıkartan tır gibi ezer geçerim.

Daryerekon Destanı ile ilgili düşüncelerinizi belirtecektiniz hani ne oldu tık yok! Bu ağızla mı patlıcan satacaksınız? Bu kafayla "Patlıcanı soyamadım/ Tadına da doyamadım/ Dört dolandım yatakta/ Uludağ'da kayamadım" mı diyeceksiniz? Diyemezsiniz. Dedim ya bitiniz ölmüş. Birkaç yavşak bulsanız da bit yetiştirseniz. Sonra bitiniz kanlansa... Aziz Nesin'in ruhu için bit yarışmaları düzenleseniz. Ulan nerden aklıma geldi bu toprağı bol olasıca?

Herif işi gücü bırakmış mapushanede koltuğunun altında bit yetiştiriyor sonra da yarışmalar tertip ettiriyor. Koltuğunun altında bit yetiştirenler mezarında yılan çıyan yarıştırmıyor değil mi Mulla yeğenim?

"Ne bileyim dayı? Sen ne duyduysan ne yazdıysan öyledir."

"Ula yeğenim şimdi aklıma geldi, bu Sivas olayları otelde olmuştur değil mi?"

"Dayıma bak be zehir gibi zeka var, hayran olmamaktan başka ne halt yiyebilirim?"

"Aziz yarıştırdığı bitlere sinirlenip de izmaritini rastgele fırlatıp yorganın birisini yakmasın?"

"Dayı önce çarşaf yanmıştır değil mi?"

"Yeğenim kafayı erkenden bulup yatacaksın her halde.

"Ne kafası dayı?"

"La yavrum çarşaf mı üstte olur yorgan mı?"

"Yazın yorgansız yatılır."

"Sen herkesi senin gibi ateşi burnundan çıkan ejderha mı sanıyorsun? Hem siz bizden daha iyi bilirsiniz, yangın sürtünmeyle de çıkabiliyor."

"La yavrum saçmalama!"

“Ne saçmalaması dayı? Bu ihtimalleri de göz önünde bulundur demek istedim. Çeşitli memleketlerde yazın orman yangınları illa ki kundaklama sonucunda çıkmıyor, bilginiz olsun diye söylemek istemişim.”

“Gereksiz bilgilerle kuş beyni kadar aklını doldurma, sonra gerekli bilgiler bulursun da bir mega baytlık yerin kalmaz.”

“Dayı formatlattırırım.”

“Lan ben yer kalmamış diyorum sen format arttırmaktan bahsediyorsun. Hem konuşmamızın arasına böyle zırp pırt girme. Ben o mezkur olay hakkında derin bilgilere erişmişken bir daha araya girme. Nerde kalmıştık?”

“Yatakta...”

“Hay aklını önüne bağlayayım. Yatak dendi mi aklına densizlik gelmese şaşardım zaten.”

“Özür dilerim.”

“Ulan dilediğin özür kabahatinden büyük olmayacaksa kabul edeyim.”

“Söz, kabahat işlemem.”

“Bak yine kafamı karıştırdın. Ulan bu bit yavşak işine nereden girmiştik.”

“Siz, bitimizin öldüğünü, yavşak beslememizi salık verdiniz.”

“Mulla yeğen siz bize ne zaman siz demeye başladınız? Bak alırım ayağımın altına çiğne Allah çiğne!”

“Dayı, hazır ağzınız açılmışken, şu yavşağa bir açıklık getirseniz. Osman Selvi bazen bana yavşak diyor, ben de ona yavşak diyorum. Niye bit, pire demiyoruz da böyle diyoruz?”

“Mullacığım saat 23:15 olmuş yatacağız işimiz var gücümüz var, gerçi bu gün çarşamba ama bu işlerin çarşambası perşembesi olmaz, hem sabah işe gideceğiz. Beni lafa tuttun. Lan yavrum kafanda boş yer kaldı mı da ha bire beni konuşturuyorsun?”

“Dayı ağzını yiyim ne güzel muhabbet ediyoruz. Sanki sabah işe gittiğinde evrakların üst üste yığılıyor mu? Ne zamandır böyle muhabbet etmiyorduk.”

“Hakkaten yahu yeğenim konuşmaya konuşmaya dilim şişmiş. Şeytan, kalk şu zevzeği ara, canlı yayına bağlan dediyse de, dayın öyle şeytana papuç bırakacak kadar akıl zaafına uğramadı. Yeğenim gençtir peşrev faslını geçirmiş, tam kündeğe atarken zırrrr diye arayıp da ha yeğenim ha demenin bir anlamı yok diye düşündüm.”

“Hay aklına kurban!”

“Yavrum bizde akıl mı koydun, damdan gir-

dik mertekten çıktık?”

“Dayı ben damsız ve merteksiz yetiştim bu kelimeler Dulkadiroğlu Beyliği'nin sözlüklerinde geçmeli demeye kalkışma sakın. TDK Tarama Sözlüğü var. Tam tamına sekiz cilt. Yine de seni bu saatten sonra yormayayım. Dam: Üzeri toprakla örtülü ev. Argoda; kodes, cezaevi. Bir de son zamanlarda diskoteğe filan giderken yanında götüreceğin karşı cinsin anlamına da geliyormuş. Mertek: Uzun lata. Lata: Genellikle toprak damlarda kiriş ve direk yerine kullanılan en az 3 metrelik ardıç ağacı.”

“Can dayım, ağzını öpeyim, bak ne güzel ağzını açtın, kelimeler inci gibi akıl ipine dizilmişken ve hazır aklına da düşürmüşken şu yavşaklık hakkındaki bilgilerinizden de faydalansak diyorum.”

“Ulan aslanım bilmiyor musun ki insanın başına iki şeyden bela gelir. La belanın üstüne gitme. Ağzımın frenini mi patlatmaya çalışıyorsun?”

“Yahu dayı, kıyısından köşesinden bahsetsen de faydalansak diyorum.”

“Bak Mullacan, yavşak kelimesi gereksiz yerlerde gerekliymiş gibi kullana kullana asliyetlerinden uzaklaştırmışlar. Yavşağın asliyeti bit yavrusudur. Bunun meydana geliş şekli ise iki kişi konuşurken birisi bir şeye sinirlenip “Bu ne yav?” demiş, arkadaşı da sinirlenerek enseye şak diye tokadı basmış. Birisi “Yav” demiş diğeri şak indirmiş. Aha sana yavşak kelimesinin Türk diline kazanım şekli. Bu kelimeyi farklı anlamlarda kullananlar da var. Sizin kalbiniz temiz olduğundan şüphem yok. Birbirinize halkın anladığı dilden söylemediğinize kalbiniz mutmain oluyorsa ki olduğunu sanıyorum, baş başa kaldığınızda birbirinize bu kelimeyle iltifat etmenizde bir beis yoktur. Ama yine siz siz olun toplumun içinde bu kelimeyi kullanmayın.

Mulla yeğenim ne yapayım, yazmaya geç başladım vakit daralıyor, şansına küs. İşyerinde F klavyeli bir bilgisayarımız olsaydı da sabah yazmaya başlasaydık; aklının en uzak köşesindeki uyuyan meselelere girer seni bir güzel aydınlatırdım. Olmadı. Bu arada inciri de unutmuş değilim.

• Mehmet Pektaş

Telefon Sapığı

Telefonumun ekranında Vedat'ın ismini görünce şaşırmadım desem yalan olur. Vedat uzaktan akrabam olur. Yaşıt sayılırız. Çocukken evlerimiz birbirine yakındı. İlkokulu aynı sınıfta okuduk. Sonra yollar ayrıldı, önce babamın tayini çıktı. Arkasında onlar da başka bir şehre taşındı. Görüşürsek düğünlerde bayramlarda görüşür olduk, o kadar.

Vedat'ın numarasının telefonumda kayıtlı olduğunu bile bilmiyordum. Acaba yanlış mı aradı diye düşünerek telefonu açıp açmama konusunda tereddüt ettim. Elim birkaç defa yes tuşuna gidip geldi. Telefonu belki de en son çalışında açtım.

“Alo”

“Alo İrfan merhaba”

“Merhaba Vedat.”

“Nasılsın, ne var ne yok?”

“İyiyim sağ ol. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim.”

“Yengem, çocuklar nasıllar?”

“Onlar da iyi.”

“Bir yaramazlık yok değil mi?”

“Yok.”

“Herkes çok selam söyle. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

15 saniye süren konuşmamız bundan ibaretti. Telefonu kapattıktan sonra aklımda bin tane soru işareti dolaşmaya başladı. Bu adam beni niye aradı? Akşama kadar düşündüm durdum. Mutlaka bir sebebi olmalıydı. Hani derler ya bayram değil seyran değil eniştem beni niye öptü?

Vedat'ın beni araması aklıma o kadar takıldı ki aynı evrakı üç defa yeniden hazırlamak zorunda kaldım. Her seferinde müdür bir eksik bulup geri gönderdi. Acaba bir sıkıntısı vardı da söyleyemedi mi? Böyle bir şey olsa beni niye arasın. Benim bir sıkıntım olsa onu arar mıyım? Aramam. Vedat'la çocukluk arkadaşısı olsak da o samimiyet 30 sene öncesinde kaldı. Ben bu düşünceler arasında gidip gelirken akşamı etmişim, haberim yok. Dairenin hizmetlisi Cafer, yanıma gelip:

“Yatıya kalacaksan yorgan döşek sereyim İrfan abi.” demese belki de mesainin bittiğini, içeride kimsenin kalmadığını fark edemeyecektim.

“Sorma Cafer, uzaktan bir akrabam telefon açtı, sabahtan beri aklım onda.” dedim.

“Hayrolsun kötü bir haber mi var?” dedi.

“Yok be Cafer! Nasılsın, iyi misin dedi, çora çocuğa selam söyle dedi, bu kadar. Başka bir şey demedi. Sence de tuhaf değil mi? Bir insan bir insanı sırf iyi misin diye sormak için arar mı?” Cafer, süpürgeyi, farası bir köşeye bıraktı, bir sigara telleyip karşıma oturdu. Bir tane de bana uzattı. Sigaramı

yakarken:

“Tuhaf tabii. Vardır bir derdi.” dedi. Sigaradan bir nefes çektim:

“Ben de onu düşünüyorum, neden aradı?” Cafer sandalyeye iyice kaykıldı. Sigaradan derin bir nefes çekip dumanını havaya savurdu.

“Kesin miras meselesidir.” dedi.

“Ne mirası?” dedim.

“Ne mirası olacak? Akraba demedin mi sen?”

“Akraba dediysen dıdısının dıdısı... Onunla miraslık bir şey olamaz.” Cafer bir nefes daha çekti sigarasından:

“Öyle deme her sülalede böyle biri bulunur. Dedenin dedesinden, ebenin ebesinden, yedi değil yetmiş göbek öteden bir evlek yer kalsa peşine düşerler. Devletin bile bilmediği tarlayı, arsayı bunlar bilir. Sen de gözünü aç, hakkını ara. Akrabanın yaptığını akrep yapmaz demişler. Bak mesela bizim hanım dokuz kardeş, dokuzu da birbiriyle küs. Biz dört kardeşiz; karşı karşıya geliriz de kan çıkar diye köye bile gitmiyorum. Hep bu miras işlerinden.” Cafer daha konuşacaktı.

“Geç kaldım Cafer, yarın görüşürüz.” deyip daireden çıktım.

Başım önümde eve varınca beni neşe ile karşılayan eşimle çocuklarımın da yüzleri değişti. “Neyin var, hasta mısın, iş yerinde bir şey mi oldu, kötü bir haber mi aldın?” gibi soru yağmurundan sonra etrafımda bir koşuşturma başladı. Ateşim ölçüldü, sırtıma kalın bir şeyler, ayağıma terlik giydirildi, Taylot kaynatıldı. Çor çocuk karşıma oturup beni müşahede altına aldılar. Burnumu çeksem biri diğerine “Bak burnu akıyor.” diye fısıldıyor, boğazım gıcıklaşıp hafifçe öksürsem diğeri öbürüne “Öksürüğü de var.” diyor. “Nefes de alamıyor gibi.” “Bak bak beti benzi atık.” “Taylot'un kokusundan şikâyet etmedi. Koku da almıyor galiba.” Benim aklım kulağıma kadar gelen fısıltılarda değil Vedat'ta. Bir süre sonra tüm aile kafa kafaya verdi ve hep birlikte usulca odayı terk ettiler. Eşim maskeli şekilde tekrar geldi.

“Ambulansı arasak mı? En azından bir test yaparlar. Koronaysan da çora çocuğa bulaştırmadan...” Daha fazla dayanamayıp:

“Ne diyorsun sen yav!” diye parladım. Üzerimdeki hırkayı, ayaklarımdaki terlikleri fırlattım. Lavaboya gidip geldikten sonra aynı yere tekrar oturdum. Eşim:

“O zaman ne bu halin? Geldin geleli bir tuhaf sını.” diye carladı. Düşüne düşüne kafayı yiyecektim. Eşime konuyu açmaya karar verdim:

“Bugün Vedat aradı.” dedim. Tahmin ettiğim gibi eşim de bu aramaya şaşırdı:

“Vedat mı, Şükrü amcanın torunu?” Başımı sallayınca eşim de aklımda dönüp duran soruyu sordu.

“Niye aramış ki?”

“Ben de onu düşünüyorum ya!”

“Niye aradığını söylemedi mi?”

“Söylemedi, hepinize selamı var.” Şimdi düşünme sırası eşimdeydi. O da tıpkı benim gibi Vedat’ın neden aradığını düşünmeye başladı. Neler konuştuğumuzu bana tekrar tekrar anlattı. Sonra aklımıza gelen ihtimalleri birbirimize söylemeye başladık.

“Borç falan mı isteyecekti acaba?”

“Sanmam.”

“Bir sıkıntısı olmasın.”

“Olsa beni niye arasın?”

“Senden bitecek bir iş olamaz mı?”

“Benle ne işi olsun?”

“Sakın yanlış aramış olmasın. Yanlış arar sonra da ayıp olmasın diye birkaç kelime konuşur.”

“Onu ben de düşündüm ama...” Eşimin bir anda yüz ifadesi değişti, gözleri kısıldı, dudaklarında imalı bir gülümseme belirdi. Sonra kaşlar çatıldı, işaret parmağını sallamaya başladı.

“Sen bir ara şu İddia işine çok düşkünleşmiştin. Benden habersiz sağdan soldan borç istiyordun. Sakın ondan da borç isteyip ödememiş olmaya-sın.”

“Yok.”

“Bak iyi düşün.”

“Yok dedim yahu!” Hanım ikna olmuştu. Bir süre sessizlikte sonra:

“Biz bunu çocukların sünnetine çağırdık mıydı? Beni çağırmadın diye sitem etmek için aramış olmasın.” dedi.

“Çağırdık da gelmediler. Hem düğünün üzerinden 5 sene geçti.”

“Doğru.”

“Sizi sordu, yengeme çocuklara selam söyle dedi. Acaba kardeşinin iflas ettiğini mi duydu?”

“Duysa ne olur ki?”

“Ne bileyim, insanlar bir tuhaf. Herkes birbirinin açığını, kusurunu arıyor. Bu konuyu bana sormayan kalmadı.”

“O yüzden arayacağını sanmıyorum. Hem Vedat, benim kardeşim olduğunu bile biliyordur.”

“Neden aradı acaba?”

“Mutlaka bir sebebi olmalı, mutlaka.”

Bu sırada çocuklar da bir bir odaya dökülmeye başladılar. Ne konuştuğumuzu öğrenince onlar da bazı tahminlerde bulundular. İşin içinden çıkmadık. Küçük kızım Zehra bir ara:

“Baba bunu öğrenmenin tek bir yolu var.” dedi. Hepimiz umutla kızıma döndük. Koro halinde sorduk:

“Neymiş.”

“Vedat’ı ara beni neden aradın diye sor.” Yine

hep bir ağızdan:

“Olur mu öyle şey?” deyip geçtik. Bize Vedat’tan daha yakın olan birkaç akrabayı arayıp ağızlarını aradım. Vedat’ın şimdiki durumunu, bir sıkıntısı olup olmadığını öğrenmeye çalıştım. Dişe dokunur bir cevap alamadım. Saatler ilerledikçe Zehra’nın fikri aklımıza yatmaya başladı. Yarın ilk iş olarak Vedat’a telefon edip beni neden aradın diye soracaktım.

Aklıma bir şey takıldı mı uyku uyuyamam. Yataktaki döner dururum. O gece de uyuyamadım. Ben uyumadığım gibi eşim de uyumadı. Sabah erkenden ayaktaydık. Hafta sonu olduğundan tüm aile bir arada kahvaltımızı yaptık. Herkes heyecanla Vedat’ın aranmasını bekliyordu. Saat daha sekizdi. Adamı bu saatte rahatsız etmeyelim, öğleden sonra arayalım dedik. Ama saat ona kadar ancak sabredebildik. Telefonun tuşlarına dokundum. Telefon defalarca çaldıktan sonra açıldı. Vedat da benim gibi telefonu açmakta tereddüt mü etti, yoksa uyuyor muydu bilmiyorum.

“Alo”

“Alo merhaba Vedat.”

“Merhaba İrfan.”

“Nasılsın?”

“İyiyim. Sen?”

“Ben de iyiyim.”

“Ee daha daha nasılsın?”

“İyiyim dedim ya.”

“Aman iyi ol. İyisin değil mi?”

“İyiyim dedim ya İrfan.”

Bir süre sessizce bekledik. Konuşacak bir şey bulamıyordum. Sonunda aklımdaki soruyu pat diye sordum.

“Yahu sen dün beni neden aradın?”

“Hal hatır sormak için aradım.”

“Vedat, niye aradın doğru söyle!”

“Valla hal hatır sormak için aradım.”

Sinirim tepeme çıktı.

“Ulan sırf hal hatır sormak için telefon açılır mı, sapık mısın sen?”

Sesimi yükseltince Vedat da sinirlendi:

“N’olmuş aradıysam! İnsanlar birbirlerini sadece işleri düşünce mi arayacak?”

“İşin yok da neden arıyorsun be adam?”

“Lan insanlık öldü mü?” Daha fazla dayanamadım:

“Hay senin insanlığını...” deyip telefonu kapattım.

• Cafer Mayalı

Ya Tutarsa

Çürük ipe tesbih diye
Hayal dizdim
Ya tutarsa...
Kafdağı'ndan bir cüceye
Bir fil yüzdüm
Ya tutarsa...

Bülbüllere inat diye
Bu bende bir murat diye
Bir kargaya sen öt diye
Mektup yazdım
Ya tutarsa...

Pir Nasreddin yolundayım
Ya tutarsa gölündeyim
Bu âlemin dilindeyim
Artık bezdim
Ya tutarsa...

• Ali Kemal Yiğit

Gırgır

Ozan Mercan hele bir var köyüme
Çayır çimen çapalanmış doğru mu?
Ağca silah sıkılmış Hasan dayıma
Ünü şanı papalanmış doğru mu?

Çetin imiş sivrisinek maçları
Akrep çiyen kullanırmış taçları
Ter basınca pehlil kızın saçları
Yapak yapak yapalanmış doğru mu?

Erinme yaz gönder gelip geçeni
Habere girdirme köyden göçeni
Komşu Mustafa'nın karakaçanı
Duydum kancık sıpalanmış doğru mu?

Anlamadım Fransa mı Roma mı?
Turist olmuş bizim köyün tamamı
Vaaz veren üst caminin imamı
Kulakları küpelenmiş doğru mu?

Bilmiyom bu işin nedeni neden
Bunu kabul etmez bendeki beden
Fittirik Ayşe'ye tecavüz eden
Karakolda sopalanmış doğru mu?

Kemal'im hayrettir şöyle bakınca
Temaşa seyrinde olmaz sakınca
Bizim Kekeç Ziya işten çıkınca
Daha beter pepelenmiş doğru mu?

Hikâyesi:

Ali Kemal Yiğit, "Neden Ağladım" isimli kitabında bu şiirin hikâyesinde şöyle der: Beşoluk Yaylası'nda Ozan Mercan'ın misafiri idim yaklaşık on beş gün kaldım. Ozan Mercan'a dedim ki: "Bre kardeş Adana'ya gidiyorsun, ordan bizim köye de uğra." Bakalım ne için?

• Salman Kapanoğlu

Tatil-Sıcaktan Soğuğa El Vurma-Allah'ın Yardımı

Tatil

Yalnızlık Allah'a mahsustur. İnsan, evde bir gün yalnız kalsa terk edilmişlik duygusuna kapılır. Bazen de çoluk çocuğun gürültüsü, insanı zorluyor. Tekdüze bir hayat yok tabii ki.

Çoluk çocuk tatilden dönüyoruz. Evin tek erkek ferdi (horozu) ben olduğum için kızlar daha çok anneleriyle dövüşür barışırlar.

Ana-kız arasına girmiyorum. Bir bakmışsın çok iyiler, bir bakmışsın kavga ediyorlar. Bu tatil dönüşünde eve 50 km. kala, arka koltuklarda büyük kavga başladı. Analı kızlı bir münakaşa, kavga gırla gidiyor.

Ben sesimi çıkarmıyorum, yorgun argın araba kullanıyorum. O uzun yol bitti ama bizimkilerin kavgası bitmedi. Valizleri yukarı çıkardık. Hanım kapıyı açtı, çocuklarla birlikte valizlerini de içeri koydu, arkalarından kapıyı kapadı:

“Salman, çocukların dırdırından tatil mi yaptım, çile mi çektim anlamadım, tatil burnumdan geldi.

“Eee hanım?”

“Çocukları eve bırakıp biz baş başa bir kaç gün tatile gidelim.”

“Olur.” dedim.

Birkaç gün tatile gittik. Dönüşte, hanım:

“Tatil kızlarsız, canıma sinmedi.”

“Baş başa gidelim, demiştin ne oldu?”

“Olsun, dövüşsek de onlar benim kızlarım.” dedi.

Eve geldik, kapıyı açtı, hanımın valizini içeriye koydum. Kendi de içeri girdi, benim girmediğimi görünce:

“Gelsene nereye gidiyorsun, Allah aşkına?”

“Biraz da ben tatil yapayım hanım.” dedim.

Olsun, dövüşsek de barışsak da o benim eşim.

Sıcaktan Soğuğa El Vurma

Eşiniz hasta olursa onunla beraber doktora gidiyor musunuz, bilmiyorum. Çoğu zaman eşim hastalandığında doktora beraber gideriz. Beraber gittiğimizde, doktorun tavsiyesi başka, yalnız giderse doktorun tavsiyesi başka oluyor. Beraber gittiğimiz zaman doktor, hanıma:

“Hanımefendi, hareketli olacaksınız, yürüyüş yapın. Ev işi, bilhassa bu hastalığınıza iyi gelecektir.”

Aynı doktora ablasıyla gittiğinde bakın doktor ne diyor:

“Salman, doktor evde istirahat edeceksin, kendini yormayacaksın.” dedi.

Bir gün ani bir rahatsızlık geçirmiş, abisiyle doktora gitmiş. Doktordan gelince ben de eve geldim.

“Ne oldu hanım, doktor ne dedi?”

“Çok hastayım bey. Doktor, sıcaktan soğuğa elini vurmuyacaksınız.” dedi.

“Ben bir sucu çağırayım o halde.”

“Niçin?”

“Sıcaktan soğuğa elini vurma demiş ya! Soğuk suyu kapattırayım bari!”

Allah'ın Yardımı

Bağ evimizin inşaatını güç bela bitirdik. Benim acemiliğimden, ustaların da ustalığından olacak bizi çok üzdüler. İnşaat sürerken aylık gelirim çok iyiydi. Ne zaman ki ev yapıldı bitti. Gelirim yarıya düştü. Önceki borçlar da devam ettiği için ödemelerde biraz sıkıştık. Eşim merak ederek sordu:

“Ne oldu böyle? Gelirimiz yarıya düştü!”

“Hanım, ev yaptıran, evlenene Allah yardım eder, derler. Ev de bitince gelirimiz yarıya düştü haliyle.”

“Allah Allah, ne yaparız bu borçla?”

Aklıma bir muziplik geldi:

“Ben biliyorum ama nasıl olur bilmiyorum.”

“Neyse yapalım söyle!”

“Ben biraz kum, biraz da çimento getirteyim ev inşaatı devam ediyormuş gibi görüntü veririz. Allah da bize ev yaptırdığımız diye tekrar yardım eder.”

“Yok, ben inşaat işlerinden bıktım!”

Biraz çekingen:

“Bir yol daha biliyorum ama nasıl olur ki?”

“Söyle bakalım.”

“Evlenene de Allah yardım eder ya...”

“Ee?”

“Ben evlenir gibi yapayım, sen bana bir kadın bul, onu istermiş gibi yapalım, etrafa evleniyormuş gibi görüntü verelim. Allah da evleniyoruz diye bize yardım eder. Sonra da kız evine vazgeçtik, deriz.”

Eşim çok öfkeleni:

“Yooook! Bu hiç olmaz. Gelirimiz de düşerse düşsün, artmazsa artmasın, borç da biter zahar!”

❖ Ziyâ Nürdan

Velet/3

Adamca selam vermez “hello”yla geçiştirir
Frenkçe lisanına gönülden “tav”dı velet!
Mühim mesele dense “salla”yla geçiştirir
Önüne her geleni hunharca savdı velet!

Küçücük lokma yer de büyük konuşurdu hep
“Batıya düşmanlıkmiş” geri kalmaya sebep
“Nasıl kalkınacağız?” diye sorarsak acep
Cevabıysa üç harfle anlamsız “yav”dı velet!

Kompleksli sayılırdı bunun bil cümle türü
Zor görse boyun büker, tâbi olduğu sürü
“İlerlemedik gitti şundan bundan ötürü”
“Çokbilmiş ya kendisi” garplıyı övdü velet!

Millet ekmek ararken mavimsi tura çıktı
Düğün derneğe gidip yüzlerce dolar taktı
Minibüse binene limuzininden baktı
Fildişi kulesinde güya bir “dev”di velet!

Müptelası sayılır lüküs denilen hiçin
Havyarını yemezse ağlar bak için için!
Fakir anılsa, derdi “geçin efendim geçin”
Tok karnını riyayla şöyle bir ovdu velet!

Hürmet nedir bilmeden bu yaşa kadar geldi
Maddiyata meyledip maneviyatı sildi
İçindeki geminin kasten altını deldi
Vatanına ateşten yakıcı “lav”dı velet!

Yetim öksüze uzak sosyeteğe yakındı
Müsrifliği yüceltip nâhoş tavır takındı
“Beş yıldız otel” dedi tek yıldızdan sakındı
Her ortamdayken hava atmayı sevdi velet!

Önündeki tabaktan hormonlu tuzu yalar
Elindeki radyodan fitne havası çalar
Huzur bozmak lazımsa hemen ortaya dalar
Sokaktaki her sözü muhtemel “hav”dı velet!

Araçta bayrağıyla en öne park ederdi
Döviz düşüyor dense yurdunu terk ederdi
Vatan millet bahsine gelince çark ederdi
Yalan dolandan mâlul yaptığı “šov”du velet!

❖ Dursun Yeşil

Avcılar

Sineği dev eder çokça abartır
Bol kepçe yalanı, atar avcılar.
Sert sözleri bile içten kabartır
Birden kırk yalanı, yutar avcılar.

Yüz metrelik yolu bir yıl giderler
Bir asırlık ömrü bir gün ederler
Yanında tanıyan yoksa yederler
Palavrayı atar, tutar avcılar.

Yalan sözü doğru gibi söylerler
Arada sırada destek haylarlar
Dinleyeni ağzı açık eyerler
Kadavraya kurşun sıkar avcılar

Serçeyi avlasa kaz görür gözde
Sanırsın yalan yok dediği sözde
Kuruda gider, kar vardı der dizde
Av görür sipere yatar avcılar.

Dedikoduda ön safta koşarlar
Dinledikçe konu bulur çoşarlar
Bazen kurumuş söz açıp deşerler
Seyirciyi cenge katar avcılar.

Aslı yok yaylada giderler ava
Meraklı vatandaş gelirler tava
Dik yamaçlı dağı söylerler ova
Arkadaşı ucuz satar avcılar.

Bazen boşa sıkar domdom kurşunu
Laf ebeliğinin görür kursunu
Kendini vururlar duyar tersini
Dursunî söyleme, beter avcılar.

• Mehmet Aluç

IQ'su Tavan Yapan Sorular

Ayşe, anne babasına Osmanlı dibek kahvesi yapmak için mutfığa gidiyor. Eline iki cezveyi alıp içine iki musluktan su doldurmaktadır. Aslında bir musluktan akan su, cezvenin dolması için yeterlidir, neden böyle yapmıştır sorulmalı, haliyle cevap da alınmadı! Belki IQ'sunu test etmekte belki de bizimkini test etmektedir. Şimdi tartışmaya girerek gerçeği öğreneceğiz hem de IQ'muzu test edeceğiz. Burada durup dururken cezvenin sapı kaç gram ağırlığında olsa gerek, demeyecek kadar akıllıyız yani. Ayşe kahve yaparken “Kahve yemenden gelir” olayına vakıf mıdır? Vakıfsa ne kadar vakıftır? Vakıf olunca yapılan kahvenin tadı nasıl olur? Onu da sormayacağımı sanıyorsanız işte bunu soruyorum. Kahve Yemenden Türkiye'ye kaç günde gelir?

Bir de size ufak bir bilgi vereceğim. Gelen bu kahvenin fiyatını üretici belirlerken üreticinin önerdiği fiyat mı tüketicinin önerdiği fiyat mı daha değerlidir. Yani şöyle bir bilgi alıntısıyla devam edelim:

“Asimetrik Bilgi: Küçük bir kasabada yaşayan, elinde dedesinden kalma antika bir cep saati olan ve bu saati en yüksek fiyata satmak isteyen bir kişi düşünelim. Ve yine düşünelim ki bu saate kasabanın saatçisi 1,000 TL değer biçmiş olsun. Bu kişinin önünde üç seçenek vardır. Bu saati: 1-Kasabanın saatçisine satmak, 2-Kasaba gazetesine vereceği ilanla satmak, 3-İnternet üzerinden işlem yapan müzayede sitelerinde açık arttırmaya koymak. Kasaba gazetesine vereceği ilan için ödeyeceği para 20 TL, internet sitesine ödeyeceği bedel ise satış değeri üzerinden yüzde 5 olsun. Eğer ilanla satabilir ve saatçinin dediği miktarı alırsa eline geçecek net değer 980 TL, eğer aynı bedele internet sitesi aracılığıyla satarsa eline geçecek net değer 950 TL'dir. Her iki durumda da en iyisi bu saati 1000 TL'ye saatçiye satmaktır. Buna karşılık internet sitesinde saatin açık artırma yoluyla daha yüksek bir değere satılması olasılığı da vardır. Diyelim ki bu kişi saati internet sitesine 1000 TL başlangıç değeriyle koymuş ve sonunda 1400 TL'ye satmış olsun. Bu durumda siteye ödeyeceği komisyonu düşürsek eline 1330 TL geçecek ve saatçinin öngördüğünden 330 TL fazla kazanç elde etmiş olacaktır. Ortaya çıkan bu 330 TL'lik ek kazanç bu kişinin bilgi birikiminin sonucudur. Eğer bu kişi bu tür internet sitelerinin varlığını bilmese saati 1000 TL'ye satacak ve bu ek kazançtan (ki buna mikroekonomide tüketici rantı adı veriliyor) mahrum kalacaktı. Yine aynı saati örnek verelim. Ve diyelim ki kasabanın saatçisi bu saat henüz dedenin elindeyken iki kez bakımdan geçirmiş ve içinde bir parçanın oldukça eskidiğini saptamış olsun. Bu durumda saatin ileride bozulma olasılığı taşıdığını bilmekte ve o nedenle değerinin biraz altında bir teklifte bulunmaktadır. Bu saati internet

sitesinden açık arttırmayla alan kişi ise bu bilgiye sahip olmadığı için bu saate daha yüksek bir fiyat teklif etmiş olmaktadır. Kasabanın saatçisi ile saati siteden satın alan kişi arasındaki bilgi farklılığı bizi asimetrik bilgi denilen olguyla karşılaştırır. 2001 yılında iki iktisatçıyla birlikte (A. Michael Spence ve Joseph E. Stiglitz) Nobel ekonomi ödülü alan George Akerlof, bu ödülü asimetrik bilgi üzerine yaptığı çalışmalarla almıştır. Bu analiz bize bilgiye erişim konusunda farklı konumların olduğunu göstermektedir. Bu durumda, özellikle kullanılmış mallarda ya da müzayede ile satılan mallarda bilgi farklılığı fiyat farklılığını da birlikte getirmektedir. Yani pazarda fiyat farklılaşmasının bir nedeni de asimetrik bilgidir kaynaklanmaktadır.”

Bu kaynaklanma kaynakla mı yapılmıştır yoksa, bu kaynak bizi başkalaştırmadan kurtaran bir kaynak mıdır? Bizi yakınlaştırırken uzaklaştırır mı? Uzakta iken yakınlaştırır mı acaba? Ayrıca büyük çoğunluğu aynı yönde giderken bazılarının farklı yönde gidebilmesi olgusunu kısaca ekonomiler arası ayrışma olarak tanımlıyoruz, bu değişik fiyat farklılıkları bizi birbirimizden ayırarak Antarktika kutbuna atar mı?

a-Alakasız diyemeyeceğim lakin fikri çalıştırmak için içine serpilmiş bilgilerle dolu.

b-İçinde birçok soruyu barındırır da vakti olanlar için çok güzel bir beyin jimnastiği olacaktır.

c- Bir kahve yapmak için mutfığa fiden Ayşe ile ne kadar soru ürettiniz, size hayranım.

d-Kahve Yemen'den gelir doğrudur. Eskiden hayvanların sırtında yorucu bir emekle gelen kahveler artık şimdi uçaklarla gemilerle gelmekte, dün ucuz olan şimdi hava yolu, deniz yolu, gümrük, stopaj, nominal barajlara takılarak fiyatı katlanmaktadır. Artı eskisi gibi bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı da yok, şimdilerde hatırı bir dakika. Asıl bunu irdelemek gerekir.

e-Kaynak bizim Ramiz Usta yapıyorsa sağlamdır kopmaz yerinden ayrılmaz.

f-Yukarıda verdiğiniz Asimetrik bilgi işime yarayacaktır, aklımın bir köşesine kazıdım.

g-Vakıf olmak için vakıf başkanı olmaya gerek yoktur.

h-Her hâlükârda sorular çözülmeye değer buluyorum.

ı-Bir musluk varken ikinci musluğun mutfakta olması ve bir musluktan doldurulan tek cezve ile kahve yapılabileneceği gibi, iki musluk ve iki cezve ile yapılması israftır, ya da yapan âşıktır, aklı beş karış havalardadır. Aşık olması iyidir, müsrif olması pek hoş karşılanmayacak bir davranıştır.

i-Kahvenin tadı kahveyi yapanın insana verdiği değer ölçüsünde güzel olur ya da tatsız olur.

❖ Zekeriya Çakabey

Akraban Ölmüş Dediler

Antepli, oturduğu sandalyede fazla kalmış olmalı ki ellerini kenetledi, yukarıya doğru kaldırarak, belini geriye doğru germeye çalıştı. Lokantacıya dönerek:

“Gaz lambası var mı?” diye sordu. Lokantacı cevap vermeden muhtar:

“Hayırdır Antepli, ne iş gaz lambası?” dedi.

Antepli, zevkten dört köşe olmuş gibi gülüyordu. Muhtar duramadı:

“De hele Antepli, gene senin aklına bir muziplik düştü, söyle hele.” diye ısrar etti.

“Yahu muhtarım işi tadında bırak söyleyeceğim.” Lokantacıya döndü: “Lamba var mı yığidim?” diye tekrarladi. Lokantacı kalktı, süs olmaktan başka işe yaramayan lambayı duvarda asılı çividen çıkarıp, getirdi ve Antepli’ye uzattı. Antepli gazı var mı diye kontrol ettikten sonra “Tamam, bu işimizi görür.” dedi.

“Antepli” dedi muhtar.

Antepli, tam kapıdan çıkarken geri döndü:

“Yahu muhtarım sürpriz olsa olmaz mı?” diye sordu. Kafalar yavaş yavaş alafirik olmaya başlamıştı. Muhtar biraz da sesini yükselterek:

“Kesinlikle olmaz!” dedi. Devamla: “Bak söylemezsen, kalkar eve giderim ayıp olmasın sonra?” Antepli baktı kurtuluşu yok, hafifçe sırtarak:

“Sır falan yok ortada muhtarım. Hem biraz eğlenelim hem de şu gerekmeze bir ders vereyim diyorum.” dedi.

“Kim o gerekmez dediğin?”

“Kasap yahu anlamadın mı hâlâ. Ne zaman bir yerde kırmızı basma görse bakmaz halına kılığına, salınır kıza geline.” Bu defa muhtar gülmeye başladı. Sonra gülmeyi keserek:

“Geçen yaptığını unutamıyon herhalde?” dedi.

“Yahu muhtarım sen olsan untabilin mi? Adam gibi hep beraber yıkanıyoruz. Bahar mevsiminde gezmeye gelenlerin çok olduğu zamanlarda sen tut beraber girdiğimiz barajdan elbiselerimi kaçır. Üç kilometre kadının kızın arasından yayan yürüdüm. Rezil oldum etrafa. Hatta yolda bir kız çocuğu, ‘Amca elbisen yok mu senin?’ deyince yerin dibine geçtim. Bana da Antepli derlerse, ben bunun sınığını çıkarırım dedim.”

Arabaya bindi, yola koyuldu. Yolda frene hafifçe dokunup saatine baktı. “İyi daha vakit erkenmiş.” dedi kendi kendine. Hafiften müziği açtı. Neşet Ertaş söylüyordu. Eşlik etti, Ertaş’a. Keskin virajı geçtikten sonra yavaş yavaş mağaraların yolunda ilerlemeye başladı. Türkü bitmeden mağaraların önüne gelmişti. Lambayı aldı, arabanın farları ışığında biraz yüksekteki binaya doğru ilerledi. Bina bakımsız bir haldeydi ve kullanılmıyordu. Kapılar

kırık, camlar dökük bir harabeye dönmüştü. Kırık kapıdan içeri girdi, lambayı aşağıdan görünecek şekilde yerleştirdi ve arabaya doğru yürüdü.

Ana yola çıktığında gaza tam yüklendi. Lokantanın önünden geçerken lokantanın pencerelerinden muhtarın masada oturduğunu gördü. Hafifçe kornaya bastı ve yoluna devam etti. Saatine yeniden baktı, bayağı zaman geçirmişim diye düşündü. Araba köy yoluna saptı. Çok geçmeden kasabın evinin önüne gelmişti. Arabayı gören kasabın köpeği, arabaya hücum etti. Arabanın etrafında dört dönüyordu, yukarıdan kasabın sesi duyuldu: “Oşt oşt, gel it oğlu it!” diye. Köpek kuyruğunu sallayarak evin alt katına girdi. Antepli, hafifçe kornaya bastı, kasap dikkatlice bakınca arabayı tanıdı. Yukardan seslendi:

“Hayırdır Antepli, gece gece nedir derdin?” Antepli:

“Hani sen akşamüstü bir gövde et bırakacaktın?” dedi bozuk atarcasına.

“Lan oğlum” dedi Kasap “Acele bir işim çıktı, uğrayamadım. N’oldu ki?”

“Bir otobüs geldi, üç tane de peşinden geliyormuş. Et namına bir şey yok! Çabuk çabuk!”

“Üstümü giyip geliyom hemen. Az bekle!” dedi. Antepli yeniden:

“Oğlum üstün batsın. Dügüne mi gidiyon!”

Antepli, arabayı geldiği yöne döndürdü, kasap acele ile ayakındaki çizgili pijamayla geldi. Uzanaarak kapıyı açan Antepli:

“Oğlum acele et hele perişan olacağız.” dedi.

“Niye hiç et kalmamış mı?” dedi kasap mahcup mahcup. Kurduğu planın tıkr tıkr işlemesinden memnun olan Antepli:

“Türkçe konuşuyok herhalde, gâvurca konuşmuyok değil mi?” diye sesini yapay bir şekilde yükselterek çıkıştı.

“Lan” dedi “Bizi böyle yalpırdak yollara düşürdün, gören ne der?” Antepli biraz da ağzına öykünerek:

“Vay kibar vay! Gören ne dermiş ne diyecek gören; Hacı Aslan’ın delisi der.” dedi. Başını sağa sola çeviren kasap:

“Ulan Antepli suç sende değil suç bende ki senen yola gidiyom.” dedi.

“Vay anasını ya!” dedi Antepli” senin anan bu kadar güzel miydi? Beyefendiyi evinden al, etini para et sonra da geri evine bırak! Nerde bu yoğurdun bolluğu! Yoksa sen ceylan eti mi satıyon?”

“Tamam, tamam anladık, uzatma” dedi kasap.

Lokantaları çoktan geçmişler, araba rampaya tırmanmıştı. Tam mezarlığın yanından geçerken kasap farkına vardı. Bir telaş kapladı ve heyecanla:

“Lan oğlum sen beni nereye götürüyon?” dedi. Antepli gülerek:

“Oğlum, seni bedava gezdiriyorum işte. Bak ne güzel, para yok, pul yok. Oh gel keyfim, gel!”

“Bak oğlum, bunun altında bir pislik var. Sen beni doğru yere götürmen, hakaten nereye götürüyon?” diye üsteledi. Antepli:

“Beyefendinin teybini de açalım. Ağır misafir ne de olsa.” diyerek elini teybe uzattı. Kasap, Antepli’nin elini tuttu ve geriye itti. Hırslı bir şekilde:

“Bak oğlum Antepli, beni nereye götürdüğünü söylemezsen kapıyı açar, atlarım.” dedi. Antepli:

“Zor!” diye karşılık verdi.

“Vallahi de atlarım, billahi de atlarım” diye bastırdı kasap. Arabayı bir kenara çekip, durdurdu. Cebinden bir sigara paketi çıkardı, Kasaba:

“Al hele bir ciğara yak da aklın başına gelsin. Dumanın dağılsın.”

“Ciğaran batsın! Ben ne diyom, sen ne anlatıyon!” Üzgün ve kırgın bir ses tonuyla söylemişti kasap bunu. Marşa basıp, tekrar geldiği yöne döndü.

“Bak Kasap, seni evine geri götürüyom, yarın bana kahretme. Duyduğun zaman çok pişman olacaksın.” Kasap iyice yumuşamış, meraklanmaya başlamıştı. Ses tonunu daha da yumuşatarak:

“Yahu gözünü sevdiğim, ne olduğunu demiyon ki ben de bir şey diyeyim?” dedi.

“Yahu kasap, sana bir şey diyeceğim ama inanmayacaksın” dedi. Kasap:

“Hele bir söyle de ondan sonra karar verelim, inanıp inanmayacağımıza.”

“Bak küsmeyeceksin ha?”

“Kime?”

“Muhtara”

“Yahu Antepli, amma da hikâyesin ha! Verdiğin bir yumurta, canımızı aldın dürte dürte. Neyse şu anlatacanı anlat da rahatlıyalım. N’olmuş, ne halt etmiş ki muhtar kızmayacaksın diyon?”

“Biz arkadaş değil miyiz bu muhtarla?” dedi Antepli.

“Eee?”

“Arkadaş mıyız değil miyiz? Sen bunu söyle bana.”

“Arkadaşız tabi.”

“İşte o yüzden zoruma gidiyor kasap.”

“Allah Allah! Lan ne yapmış bu ki böyle sorun ettin. Desene şunu?”

“Bekle o zaman kasap, büyük habere hazır ol. Hazır mısın?”

Kasap yavaşça, alaylı bir şekilde güldü,

“Yahu beni 23 Nisan talebesi ettin. Hazırım, hazırım!”

Bir sigara daha yaktı Antepli. Kasabın suratına doğru üfledi:

“Sen evde horul horul yat. En ufak bir şey olduğu zaman, vay benim canım ciğerim muhtarım dersin. Onsuz hiçbir şey olmaz dersin, amma o sensiz

zevk ü sefa içinde.”

“Neyyy?”

“Adam âlem yapıyor oğlum. Hemi de tek başına”

“Nerede?”

“Mağaraların terkedilmiş binasında.”

“Vay gâvur vay! Yaktım seni Muhtar. Hadi hadi Antepli... Sür bakalım şu arabayı.”

Araba yavaş yavaş yol alırken ‘Süt içtim dilim yandı’ müziği çalıyordu. Kasap ve Antepli kendi âlemlerine dalmışlardı. Böyle bir sessizlik içinde araba mağaraların önüne yanaştı. Kasap arabadan indi, Antepli’ye haydi insene diye işaret etti. Antepli:

“Sen git, ben biraz nevale alıp geleyim, geç kalmam” dedi.

“Tamam” dedi Kasap. Binanın yolunu tuttu. Antepli hafif bir manevrayla arabayı geri çevirdi. Gaza basarak, hızlı bir şekilde lokantanın yolunu tuttu. Araba rüzgâr gibi uçarken, Antepli’nin keyfine diyecek yoktu. Kasap yavaş adımlarla binaya doğru yürüdü. Bu bina turistik amaçla yedi köyün ortak malı olarak çok büyük ümitlerle yapılmıştı. Değerlendirilebilseydi, sırtını yasladığı Döngel Mağaraları’nın önünde özellikle yabancı pazarcılarının uğrak merkezi durumuna gelecekti. Daha sonra spor müdürlüğüne tahsis edilen bu güzel bina, amaçlarına uygun olarak kullanılmamış ve kendi haline bırakılmıştı. Kilolu oluşu kasabı biraz zorluyordu. “Vay gâvur vay” dedi. Kırık kapıyı itti, ayaklarının ucuna basa basa ilerledi. Karanlıkta kısıp bir gaz lambasından başka bir şey yoktu. İlerledi, orada yalnız lamba vardı. Sağa sola baktı, kimse yoktu. Diğer odalara baktı, yine kimse yoktu. “Muhtar, muhtar!” diye gittikçe yükselen ses tonuyla bağırdı ama ses yoktu. Pencerenin kenarına az oturdu, bunlar nerede olur diye düşünürken o zaman oynanan oyunun farkına vardı.

Ağır adımlarla binadan çıktı. Kafasından bir kazan kaynar su dökülmüş gibiydi. Terliyordu. “Vay be Antepli, ben bunu anlamalıydım. Yaptığının intikamı bu! Ama neden? Ya kızım, oğlum sorsa; ‘Baba sabaha karşı mağaralarda ne geziyordun?’ diye!” gibi sorgulamaların içinde tam bir boşlukta yürürken ani bir sesle irkildi. Hiç beklemediği anda bu tür sesler insanı korkutur ya! Kasap da korktu. Yaşlı birisi:

“Hayırdır kasabım, bu saatte bu kılıkla nereden böyle?” diye telaşlı telaşlı sordu adam. Kasap: “Uyku tutmaz ki bu ihtiyarları da...” diye mırıldandı içinden. Hiç bozuntuya vermedi.

“Yahu Emmi, şu bizim akraba Hacı emmi ölmüş dediler. Biz de Hacı emmiyi çok severiz. O yüzden nasıl geldiğimi bilmiyom. Apar topar çıkmışım. Allaha şükür ki o da ölmemiş.” dedi.

❖ Âşık Serdari

Nesini söyleyim canım efendim
Gayrı düzen tutmaz telimiz bizim
Arzuhal etsem de deftere sığmaz
Omuzdan kesilmiş kolumuz bizim

Sefil irençberin tebdili şaştı
Borç kemalin buldu boyundan aştı
İntikal parası binleri geçti
Dahi doğrulamaz belimiz bizim

Fukara ehlinin yüzü soğuktur
Yıl perhizi tutmuş içi kovuktur
İneği davarı iki tavuktur
Bundan başka yoktur malımız bizim

Çok dilek diledim kabul olmadı
Şu yalan dünyada yüzüm gülmedi
Hiç kimseye emniyetim kalmadı
Açılmadan soldu gülümüz bizim

Şu yalan dünyada hoş olamadım
Borçlardan bir kere baş alamadım
Şu küçük öküze eş bulamadım
Söylemeden aciz dilimiz bizim

Zenginın sözüne belî diyorlar
Fukara söylerse deli diyorlar
Zamane şeyhine veli diyorlar
Gittikçe çoğalır delimiz bizim

Fukara hâlini kimse sormuyor
Ehl-i diyânetin yüzü gülmüyor
Padişah sikkesi selâm vermiyor
Kefensiz kalacak ölümüz bizim

Evlât da babanın sözün tutmuyor
Karnım açtır diye çifte gitmiyor
Uşaklar çoğaldı ekmek yetmiyor
Başımıza belâ dölümüz bizim

Rençberin sanatı bir arpa tahıl
Havasın bulmazsa bitmiyor pahıl
Tecelli olmazsa neylesin ahıl
Hep yokuşa sarar yolumuz bizim

Destan

Sekiz ay kışımız dört ay yazımız
Açlığından telef olur bazımız
Kasım demeden buz tutar özümüz
Mayısta çözülür gölümüz bizim

Tahsildarlar çıkmış köyleri gezer
Elinde kamçısı fakiri ezer
Döşegi yorganı mezatta gezer
Hasırdan serilir çulumuz bizim

Zenginın yediği baklava börek
Kahvaltıda eder keteli çörek
Fukaraya sordum size ne gerek
Düğülcek çorbası balımız bizim

Bir aşka geldik de biz bunu dedik
Üç yüz üç senesi bir sille yedik
Her nereye varsan sahipsiz gedik
Kime arz olacak halimiz bizim

Açlıktan benzimiz sarardı soldu
Ağlamaktan gözlerime kan doldu
Üç yüz üç senesi bir âfet oldu
Dördü bir okkadır dolumuz bizim

Daima doğrudur âşığın sözü
Kör olsun düşmanın görmesin gözü
Bir parça seyrelti istibdat sözü
Geçer mi düşmanda kâlimiz bizim

Açılmadı ikbâlimiz bahtımız
Şen olsun İstanbul payitahtımız
Tevellüt ellidir geçti vahtımız
Nöbetin gözlüyor salımız bizim

Serdârî hâlimiz böyle n'olacak
Kısa çöp uzundan hakkın alacak
Mamurlar yıkılıp virân olacak
Akibet dağılır ilimiz bizim